

Slovenska
filharmonija
Glasbena galerija

SMS 6

Sezona 2023/24

Za pianiste

SMS 6 Sezona 2023/24

30. in 31. maj 2024 ob 19.30
Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Za pianiste

Orkester Slovenske filharmonije

Valentin Urjupin *dirigent*

Alexander Gadjiev *klavir*

Miran Kolbl *koncertni mojster*

Aleksander Skrjabin (1872–1915)

Koncert za klavir in orkester v fis-molu, op. 20

Allegro

Andante

Allegro moderato

Dmitrij Šostakovič (1906–1975)

Simfonija št. 4 v c-molu, op. 43

Allegretto poco moderato – Presto

Moderato con moto

Largo – Allegro

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Ruski skladatelj in pianist **Aleksander Skrjabin** je v sorazmerno kratkem času kot ustvarjalec prehodil izrazito dolgo pot – začel je kot tipični romantični virtuoz-pianist, ki po zgledu Chopina in Liszta ustvarja klavirska dela za svojo lastno pianistično promocijo, končal pa kot avantgardistični skladatelj, ki ne išče le novega glasbenega materiala (v zadnjih ohranjenih skicah lahko prepoznamo delo z dvanajsttinskimi polji, torej imamo opravka z nekakšnim predokusom Schönbergove dodekafonije), temveč tudi nove oblike umetniškega posredovanja: svoj končni *Misterij* si je zamislil kot ritualni dogodek, na katerem ne bi bilo več ločnice med izvajalci in občinstvom, odvil bi se le enkrat na prav posebni lokaciji, njegova vsebina pa bi bila izrazito mistične narave. Skladatelj sam je bil prepričan, da je bil takšen razvoj skrbno načrtovan že v zvezdah, s čimer je povezoval že svoj rojstni dan – po starem koledarju se je namreč rodil 25. decembra 1871, torej istega dne kot Kristus, v čemer je kasneje prepoznal izvor prvih mesijanskih potez v sebi.

Toda v času nastajanja klavirskega koncerta mladega petindvajsetletnega mladeniča še niso prepajale takšne visokoleteče duhovne ideje, temveč je zasledoval veliko bolj uresničljive tuzemske cilje. V študentskih letih je bil sošolec Rahmaninova, s katerim sta skupaj oboževala Chopinovo glasbo. Skrjabin je diplomiral iz klavirja, ne pa tudi iz kompozicije, zato si je kruh sprva služil kot pianist. Še posebej odmevna je bila njegova koncertna turneja iz leta 1896, v sklopu katere je spoznal, da bi mu pri predstavljanju pianističnih znanj lahko prav prišel tudi lastni klavirski koncert, ukrojen po zgledu tistih, ki so si jih za osebno rabo napisali Mozart, Chopin, Liszt, Rahmaninov in Prokofjev. Po vrnitvi v Moskvo je tako v hitrem

Aleksander Skrjabin

tempu, sploh če pomislimo, da je v istem času dvoril tudi Veri Ivanovi Izakovič, ki je že naslednje leto postala njegova prva žena, nastal **Koncert za klavir in orkester v fis-molu, op. 20**, sploh prvo skladateljevo delo za orkester, ki je kasneje postal njegov »drugi« inštrument. Skladbo je izdal slavni mecen in založnik ruskih skladateljev Mitrofan Beljajev, ki mu je Skrjabin še med ustvarjanjem pisal: »Pišem koncert. Pri tem skoraj preveč napenjam možgane, kar me ovira pri odločitvah. Nisem človek, ampak prava spaka. Vse bi bilo dobro, če ne bi ves čas stvari racionaliziral.« Beljajev je končno partituro, kot je bilo to v navadi, pokazal še skladateljema Anatoliju Ljadovu in Nikolaju Rimskemu - Korsakovu. Prvi ni imel pripomb, medtem ko je Rimski-Korsakov precej negodoval. Predvsem mu niso bile pogodu številne napake v zapisu ter nekatere nedoslednosti in površnosti, nič lepega ni povedal niti o orkestraciji, ki da jo je treba predelati, sicer pa je poudaril, da koncerta ne razume v celoti in da je najbrž delo genija, pri čemer ni povsem jasno, ali bi bilo to misel treba razumeti kot cinizem ali kot močno priznanje. Skrjabin je Rimskemu - Korsakovu odpisal spoštljivo in se pokesal za svoje »napake«, ob pripravi končnega materiala za tisk pa je ignoriral dobesedno vse učiteljeve pripombe.

Zanimivo je, da je občinstvo na krstni izvedbi v Odesi leta 1897 delo razumelo kot impulzivno improvizacijo, kar je težko povezati s skladateljevimi mislimi o omejujoči »racionalizaciji«, toda v pismu Ljadovu je Skrjabin razkril, da je

celoten koncert zasnoval na treh spuščajočih se tonih, s katerimi se pričinja prva tema prvega stavka koncerta. Seveda delo nosi vse bistvene poteze virtuoznih koncertov 19. stoletja, pri čemer močno bodejo v oči predvsem številne sorodnosti s Chopinom. Toda orkester ni tako kot pri Chopinu le folija, na podlagi katere bi se razvijale številne klavirske arabeske, temveč si s klavirjem deli enakovredno vlogo pri razvijanju tematskega gradiva. Že prvi stavek prinaša značilne Skrjabinove lirične tone, ki pa jih pogosto prebadajo fanfarni motivi (skladatelj ob prvi temi finala zapiše »comme une trompette«), značilni kovinski zvoki, perkusivni ritmi in akordske kaskade. Oblikovan je v pregledni sonatni obliki, medtem ko se zdi okrasitev tem značilno romantično rapsodična. Počasni stavek je oblikovan variacijsko. Razpeto temo predstavijo pridušena godala, nato pa se melodija v prvi variaciji preseli v klarinet, druga variacija ima karakter scherza, v tretji se tema oglasi v basovskih tonih klavirja, v četrti se glasbeni tok bolj oddalji od obrisov teme, v sklepni variaciji pa se vrne v orkester, medtem ko jo klavir obigrava s filigranskimi arabeskami. Sledeči finale predstavlja sintezo sonatnega stavka in rondoja, zaznamujejo pa ga številne erupcije, kakršnih ne manjka v kasnejšem Skrjabinovem opusu, ki pa je bil že odločneje prepojen tudi s skladateljevimi filozofskimi razmišljanji in mističnimi občutji. Toda ob skladateljevem koncertu se je vendarle mogoče deloma strinjati z oceno ruskega muzikologa in brata druge skladateljve žene Borisa de Schloezerja, da je Skrjabin »edini pravi ruski romantik«.

Tudi ob opusu **Dmitrija Šostakoviča** bi lahko razpravljali o dolgo prehojeni umetniški poti, vendar slednje niso toliko ukrivljale posebne okoliščine skladateljeve osebnosti, temveč veliko bolj zgodovinski, celo politični kontekst, v katerega je bil vpet. Do sredine tridesetih let je Šostakovič veljal za enega najobetavnejših ruskih skladateljev, visoko pa ga ni čislalo samo domače občinstvo, temveč tudi mednarodna javnost. Najprej je doživel velik uspeh z diplomskim delom, *Prvo simfonijo*, nato pa tudi z opero *Lady Macbeth Mcenskega okraja*, ki je bila praizvedena leta 1934. Prav v tem času je Šostakovič pričel ustvarjati tudi ***Simfonijo št. 4 v c-molu, op. 43***, s katero se je želel dokončno utrditi kot pomemben simfonik. Do tedaj je namreč slovel predvsem kot avtor scenske glasbe in filmskih partitur, saj z *Drugo* in *Tretjo simfonijo*, ki sta bili v mnogočem eksperimentalni in tudi izrazito politično motivirani, ni dosegel pravega uspeha. To je bil čas, ki ga je zaznamovalo prijateljstvo z vplivnim glasbenim kritikom in muzikologom Ivanom Solertinskim, ki je Šostakoviča navdušil za glasbo Gustava Mahlerja. In res je v nastajajoče delo skladatelj prevzel številne Mahlerjeve ideje – te se kažejo najprej v izrazito povečanih dimenzijah orkestra, ki naj bi štel kar 125 glasbenikov, nato tudi v dolžini posameznih stavkov (okvirna stavka trajata vsak skoraj pol ure), podaljšanju osnovnih formalnih obrazcev in nato tudi v posameznih orkestracijskih, melodičnih in vsebinskih (trki banalnega in tragičnega) idejah. Toda jeseni 1936 se je splošen odnos do Šostakoviča hitro spremenil. Prav takrat si je namreč operni hit *Lady Macbeth* končno ogledal tudi Stalin in dan zatem je v glavnem časopisu *Pravda* izšel članek z dovolj povednim naslovom *Kaos* namesto glasbe, v katerem je

neznani avtor – pogosto se ugiba, da je bil to kar Stalin sam – operno delo raztrgal in skladatelj je čez noč postal državni sovražnik. Situacija je bila resna – številni Šostakovičevi prijatelji so izginili v Sibirijo in tudi skladatelj si je že pripravil kovček z najnujnejšimi stvarmi, ki bi jih ob morebitnem »vpoklicu« vzel s seboj v mrzlo izgnanstvo. Kasneje je priznal: »Strah me je bilo. Takšne emocije so bile sicer takrat za vse nekaj običajnega in sam se svojemu odmerku nisem izognil. Bil sem prestrašen in nisem videl izhoda. Obupno sem si želel izginiti. Na to možnost sem pomislil z užitkom. Bil sem popolnoma uničen. Izbrisani sta bili tako moja preteklost kot prihodnost. To so bila grozna predvojna leta in o tem govorijo moje simfonije, začevši s *Četrto*.«

V tej luči je treba razumeti dogajanja ob napovedani krstni izvedbi *Četrte simfonije*. Ta je bila načrtovana za 11. december 1936, ko naj bi Leningrajskim filharmonikom dirigiral njihov šef dirigent Fritz Stierdy. Toda prav ta dan je skladatelj preklical izvedbo, češ da simfonija »v nobenem pogledu ne ustreza njegovim trenutnim umetniškim nazorom in predstavlja zanj že dolgo preseženo fazo«. O pravih vzrokih za umik je seveda mogoče ugibati: nekateri namigujejo, da je bil Šostakovič nezadovoljen z delom dirigenta in pripravljenostjo orkestra, spet drugi pa pričajo, da se je direkcija orkestra znašla pod močnimi pritiski oblasti in prav slednja skladatelja prepričala, da se je bolje umakniti. Tako je skladba romala za četrto stoletja v predal in je krst doživela šele konec leta 1961 v obdobju vladavine Nikite Hruščova, ko je jarem oblasti vendarle nekoliko popustil. Ob izvedbi se je skladatelj navdušeno muzal, da je »v mnogih pogledih *Četrta simfonija* bistveno boljša od mojih zadnjih del. Je celo boljša kot *Osma*

Dmitrij Šostakovič

simfonija«, kar se zdi precej nenavadno, če vemo, da je samo pet let poprej zagotavljal, da je »*Četrta simfonija* polomija«, saj naj bi bila »zelo nepopolna in predolga«. V tem lahko prepoznamo tipično skladateljevo izmikanje, maskiranje, ki je od prvih stalinističnih obtožb dalje zaznamovalo njegovo celotno življenje in tudi dovršen del opusa. Skladatelj se je s *Peto simfonijo*, o kateri je v intervjuju povedal, da je odgovor umetnika na upravičeno kritiko, sicer ponovno priljubil oblasti, ki ki ji ni uspelo prepoznati, da je v na videz pompoznih sklepnih tonih simfonije v resnici kodirana podoba grozovite moči totalitarizma.

Tik pred smrtjo je Šostakovič priznal, da bi bila njegova glasba v bolj demokratičnih političnih pogojih najbrž drugačna, pri čemer je poudaril, da bi bila »smer, ki sem jo začrtal s *Četrto simfonijo*, v mojih delih gotovo bolj odločilna. V mojih skladbah bi bilo več briljantnosti, uporabil bi več sarkazma, lahko bi odkrito razkril svoje ideje, namesto da sem se zatekal h kamuflaži – pisal bi bolj čisto glasbo.« Sprva je Šostakovič po Mahlerjevem zgledu skušal napisati »monumentalno programsko delo, v katerem bi izrazil najgloblja čustva in misli«, in na koncu je v resnici nastalo delo, ki je bilo preveč monumentalno, preveč ekstravagantno in tudi preveč zahtevno, da bi lahko zadostilo smernicam socialističnega realizma – prepoznamo lahko skladbo neugnanega, izrazito samosvojega modernista.

Prvi stavek je sicer napisan v okvirih sonatne forme z dvema temama, ki pa sta že v ekspozičiji podvrženi variacijskemu delu, zato bi bilo bolj smiselno kot o temah govoriti o tematskih območjih. Nato se variacijsko delo v izpeljavi še stopnjuje, dokler vanjo skladatelj ne vključi tudi vratolomne fuge, petglasnega kanona trobil in predirnega dvanajstttonskega akorda. Repriza je ustrezno skrajšana in zaobrnjena, saj se prva tema zdaj oglasi kot druga, in tudi dinamično pomirjena. Drugi stavek ima preglednejšo obliko (A – B – A1 – B1) in se zdi v svoji plesni rustikalnosti podoben kakemu Mahlerjevemu ländlerju, pri čemer je najbolj presenetljiva koda, ki prinaša mehanično glasbo tolkal, s kakršno bo leta 1971 skladatelj sklenil poslednjo, *Petnajsto simfonijo*. Zadnji stavek združuje počasni stavek in finale. Pričenja se z zvoki posmrtna koračnice, ki se nato umaknejo energičnemu allegru, ta pa kasneje vpleta številne muhaste epizode, med drugim tudi humorni valček in galop. Zato je toliko bolj presenetljiva koda, ki se pričinja z zmagovitimi akordi trobil nad udarci timpanov, nato pa se po ponovljenih tonih posmrtna koračnice glasba umakne počasnemu umiranju nad pedalnim tonom. Zadnji toni celeste so tako bolj vprašanje kot pravi odgovor. Tega verjetno ni mogoče iskati niti v preostalih skladateljevih simfonijah, ampak ga je vedno treba najti nekje »med vrsticami«.

Gregor Pompe

Valentin Urjupin

dirigent

Foto: Daniil Rabovski

Dirigent **Valentin Urjupin**, rojen v Lozovi v Ukrajini leta 1985, posega tako po simfoničnem kot opernem repertoarju vseh glasbenih obdobj, od del Josepha Haydna in Jana Dismasa Zelenke do sodobnih kompozicij Thomasa Adèsa, Jörga Widmanna in Kaije Saariaho.

Študij klarineta (v razredu Jevgenija Petrova) in dirigiranja (v razredu Genadija Roždestvenskega) je dokončal na Moskovskem državnem konservatoriju Petra Iljiča Čajkovskega in nato leta 2017 osvojil prvo nagrado na 8. Mednarodnem tekmovanju za dirigente sir Georg Solti.

V zadnjih letih je vzpostavil tesne vezi z mnogimi priznanimi sestavi in institucijami. V prihodnjih mesecih bo zopet sodeloval z Dunajskim radijskim simfoničnim orkestrom ORF, Opero Frankfurt, Kraljevim gledališčem iz Torina, Filharmoničnim orkestrom Nemškega radia Saarbrücken Kaiserslautern in Novim državnim gledališčem v Tokiu, v katerem je že vodil izvedbo *Jevgenija Onjegina* P. I. Čajkovskega. S tem opernim delom je debitiral tudi v Hannoverški državni operi, v Berlinski državni operi pa se je prvič predstavil z opero *Carmen* Georgesa Bizeta in v Nürnberškem državnem gledališču z opero *Nabucco* Giuseppa Verdija. Sodeloval je tudi že s filharmoničnima orkestruma iz Rotterdama in Beograda ter kot gostujoči dirigent stopil pred Dunajske simfonike, Nemški simfonični orkester iz Berlina, Nizozemski filharmonični orkester, Novo japonsko filharmonijo, orkester Tapiola Sinfonietta, Simfonični orkester Jugozahodnega nemškega radia, Orkester Toskane, Orkester Mestnega gledališča iz Bologne, Simfonični orkester Giuseppe Verdi iz Milana, Janáčkovo filharmonijo iz Ostrave, Filharmonični orkester George Enescu, Komorni orkester iz Lozane in Danski nacionalni simfonični orkester. Kot operni dirigent se je poleg tega predstavil še v Stuttgartski državni operi (*Zaljubljen v tri oranže*), na Bregenškem festivalu (*Jevgenij Onjegin, Sibirija*) in večkrat tudi na Tirolskem festivalu Erl.

Uspešno je sodeloval s solisti, kot so Patricija Kopačinska, Lars Vogt, Thomas Hampson, Bryn Terfel, Barbara Hannigan, Pepe Romero, Asmik Grigorian, Vadim Gluzman, Vadim Repin, Jurij Bašmet, Denis Macujev, Nikolaj Luganski, Sergej Hačatrijan in Marc-André Hamelin.

Alexander Gadjev

pianist

Foto: Andrej Grilc

Alexander Gadjev je kot solist z orkestrom prvič nastopil pri devetih letih, pri desetih pa je izvedel prvi solistični recital. Leta 2013 je zmagal na 30. tekmovanju Premio Venezia in s sedemnajstimi leti z odliko diplomiral na državnem konservatoriju v Ceseni. Študij je kasneje nadaljeval na Mozarteumu v Salzburgu in na Visoki šoli za glasbo Hanns Eisler v Berlinu.

Pri dvajsetih letih je osvojil prvo nagrado in nagrado občinstva na 9. Mednarodnem klavirskem tekmovanju Hamamatsu na Japonskem, leta 2018 prvo nagrado na svetovnem tekmovanju klavirskih

mojstrov v Monte Carlu, med letoma 2019 in 2021 pa je bil BBC-jev umetnik nove generacije. Leta 2021 je nato osvojil prvo nagrado na Mednarodnem klavirskem tekmovanju v Sydneyju ter drugo nagrado in posebno nagrado Krystian Zimerman za najboljšo izvedbo Chopinove sonate na Chopinovem tekmovanju v Varšavi. Leto kasneje so mu podelili tudi nagrado Terence Judd, od sezone 2022/23 pa je za tri leta angažiran kot rezidenčni umetnik Glasbenega združenja (Unione Musicale) v Torinu in Wigmorejeve dvorane v Londonu.

V zadnjih letih je veliko koncertiral po Evropi, Aziji in v Združenih državah Amerike. Nastopil je na festivalih, kot so: Verbier v Švici, MITO v Torinu, Chopinov festival v Dusznikih, Klavirski festival Rafael Orozco v Cordobi, Festival Bologna, Glasbeni tedni v Vicenzi, festival Animato de Paris, Festival komorne glasbe v Salzburgu, Mednarodni klavirski festival v La Roque-d'Anthéron, Festival Aldeburgh, pa tudi v Gledališču La Fenice, v dvoranah Kioi in Bunka Kaikan v Tokiu ter Kitara v Saporu, v centru Hjogo v Osaki, Cortotovi dvorani v Parizu, na Moskovskem konservatoriju ter v Salt Lake Cityju, Istanbulu, Barceloni, Rimu in Milanu. Redno nastopa tudi kot solist z orkestri, kot so: Simfonični orkester BBC, Nacionalni simfonični orkester RAI, Orkester Gledališča La Fenice, simfonični orkestri v Tokiu, Nagoji in Kjotu ter Praški simfonični orkester.

Leta 2018 je pri nemški založbi Acousence izdal prvo zgoščenko *Literary Fantasies* z deli Franza Liszta in Roberta Schumanna. Pri založbi DECCA je leta 2021 izšla še zgoščenska z njegovimi posnetki z Mednarodnega klavirskega tekmovanja v Sydneyju, maja 2022 pa je za nemško založbo Cavi-music posnel album z deli Aleksandra in Nikolaja Čerepnina ter Sergeja Prokofjeva.

Junij 2024

Slovenska
filharmonija

VIP 5

Za dušo

7. junij 2024 ob 19.30

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Zbor in Orkester Slovenske filharmonije

Hossein Pishkar *dirigent*

Mojca Bitenc *sopran*

Nuška Drašček *mezzosopran*

David Jagodic *tenor*

Matija Bizjan *bas*

Spored:

Antonín Dvořák: Stabat Mater, op. 58

FKK 6

Za konec sezone

13. in 14. junij 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Toby Thatcher *dirigent*

Sorin Crudu *oboa*

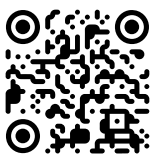
Spored:

Antonín Dvořák: Uvertura Karneval, op. 92

Richard Strauss: Koncert za oboo in mali orkester
v D-duru, TrV 292

Antonín Dvořák: Simfonija št. 7 v d-molu, op. 70

Prodaja abonmajev 24|25

**Možnost
spletnega
nakupa!**

T +386 1 24 10 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

19. JUNI 2024
MUSIKVEREIN.AT

19:30 UHR
GROSSER SAAL

Kozina - Skrjabin - Sibelius

ORCHESTER DER SLOWENISCHEN PHILHARMONIE

Douglas Boyd - *Dirigent*
Alexander Gadjiev - *Klavier*

19. junij 2024 ob 19.30

Musikverein, Dunaj

Orkester Slovenske filharmonije

Douglas Boyd *dirigent*

Alexander Gadjiev *klavir*

Spored:

Marjan Kozina: Bela krajina

Aleksander Skrjabin: Koncert za klavir in orkester
v fis-molu, op. 20

Jean Sibelius: Simfonija št. 5 v Es-duru, op. 82

S Slovensko filharmonijo na Dunaj

Veliki abonma

Z nakupom **Velikega abonmaja** lahko v sezoni 24/25 po posebej dostopni ceni obiščete vseh **16 koncertov** treh abonmajskih ciklov, ki jih Slovenska filharmonija izvaja v Cankarjevem domu – **SMS, FKK in SOS**.

Veliki abonma zajema sedež v abonmaju SMS (četrtek ali petek), sedež v abonmaju FKK (četrtek ali petek) in sedež v abonmaju SOS, pri čemer mora abonent ob nakupu Velikega abonmaja v vseh treh abonmajih (SMS, FKK in SOS) **izbrati isto kategorijo sedeža**.

Abonenti Velikega abonmaja na Dunaj brezplačno!

Abonentom, ki boste nakup Velikega abonmaja za sezono 24/25 opravili pred **1. junijem 2024**, Slovenska filharmonija **podarja enodnevni izlet na Dunaj z obiskom koncerta** Orkestra Slovenske filharmonije in pianista Alexandra Gadjeva, ki bo v sredo, 19. junija 2024, v Veliki dvorani tamkajšnjega Musikvereina.

Izlet in obisk koncerta bo Slovenska filharmonija organizirala v sodelovanju s turistično agencijo INES TOURS.

Za več informacij obiščite spletno stran **www.filharmonija.si**.

Prijave sprejemamo do 1. junija 2024
na **aleksandra.korbar@filharmonija.si**.

Izleta in koncerta se lahko udeležijo tudi **drugi zainteresirani**. Cena za neimetnike Velikega abonmaja je 80,00 EUR na osebo. **Prijave** so možne **do 1. junija 2024** na **info@ines-tours.si**. Prednost pri prijavi bodo imeli imetniki Velikega abonmaja.

Soorganizatorja koncerta:

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE
BOTSCHAFT DER REPUBLIK SLOWENIEN

Slovenski
kulturno-informacijski center
SKICA DUNAJ

Slovenska
filharmonija

Glasba, vedno nova

GLASBENIK SEM

Slovenska filharmonija se pridružuje dobrodelni akciji zagotavljanja pomoči otrokom in mladostnikom iz socialno in ekonomsko ogroženih okolij pri razvijanju njihovih glasbenih potencialov, ki jo s skladom **Glasbenik sem** izvaja Zveza prijateljev mladine Slovenije. Otrokom in mladostnikom, ki si želijo glasbenega ustvarjanja in zanj nimajo možnosti, želi omogočiti glasbeno izobrazbo ali pomagati pri nakupu inštrumenta. Tako mladi ne bodo prikrajšani za možnost pridobivanja glasbenega znanja in razvoja svojega talenta.

Slovenska filharmonija se ob tem zavezuje, da bo izbranim prejemnikom pomoči iz sklada **Glasbenik sem** pomagala pri uveljavljanju njihovega glasbenega talenta in pridobljenega znanja.

Zato vas, cenjene poslušalke in poslušalci, prijazno vabimo, da tudi vi po svojih močeh prispevate v sklad **Glasbenik sem**.

Z načinom delovanja sklada **Glasbenik sem** se lahko seznanite na zgornji povezavi.

Slovenska
filharmonija

Če želite podpreti otroke in mladostnike
pri njihovem glasbenem razvoju,
jim lahko pomagate z nakazilom:

Zveza prijateljev mladine Slovenije

Dimičeva ulica 9, 1000 Ljubljana

TRR: SI56 0310 6100 1018 757

Sklic: SI00 245018

Namen: SF – Glasbenik sem

QR-koda za nakazilo, ki
jo prebere aplikacija vaše
mobilne banke

*Zveza Prijateljev
Mladine Slovenije®*

europ^lakat

Sio1NET.

 DRUŽINA

TAM TAM

Če želite prejemati redna e-obvestila o programu Slovenske filharmonije, sporočite svoj e-naslov na info@filharmonija.si.

Koncertni list Slovenske filharmonije
Same mogočne skladbe – SMS 6
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc
Umetniški vodja ZSF: Gregor Klančič
Avtor spremne besede: Gregor Pompe
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, maj 2024

Redakcija koncertnega lista je bila
končana 27. maja 2024.

ISSN 2350-5117

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

Slovenska
filharmonija